

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **JUDr. T. F.**, zastoupen JUDr. Ludmilou Krátkou, advokátkou se sídlem Škrochova 22, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, odbor územního a stavebního řízení, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Mgr. K. F.**, zastoupen JUDr. Bohumírou Kestlovou, advokátkou se sídlem Bratislavská 12, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2009, č. j. 31 Ca 194/2007 – 43,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2009, č. j. 31 Ca 194/2007 – 43, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce JUDr. T. F. se včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2009, č. j. 31 Ca 194/2007 - 43, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 29. 1. 2009, č. j. 31 Ca 194/2007 - 43, zrušil k žalobě JUDr. T. F. rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále též „Magistrát města Brna“) ze dne 20. 8. 2007, č. j. OÚŠŘ U 07/17567, kterým byla zamítnuta odvolání žalobce JUDr. T. F. a osoby zúčastněné na řízení Mgr. K. F. proti rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno - střed, odboru výstavby a územního rozvoje (dále také „stavební úřad“) ze dne 24. 1. 2007, č. j. 060103625/MYSH/STU/003, sp. zn. STU/010603170, a současně potvrzeno toto rozhodnutí, jímž byla povolena změna dokončené stavby objektu gymnázia ul. tř. Jaroše 14, Brno na pozemku parc. č. 3751 v k. ú. Černá Pole. Změna stavby je nazvána: II. etapa - „Změna stávající dokončené stavby stavební úpravou objektu gymnázia na ul. tř. Jaroše 14, Brno, č. p. 1829, pozemek parc. č. 3751, k. ú. Černá Pole, přístavbou tělocvičny v prostoru stávajícího venkovního hřiště ve dvorní části“, současně zrušil i toto prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu, a věc vrátil žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení. Krajský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že spornou otázkou v tomto řízení je aplikace ustanovení § 32 odst. 2 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném v rozhodné době (dále

jen „stavební zákon“), podle kterého „územní rozhodnutí nevyžadují stavby umístěvané v uzavřených prostorech existujících staveb, pokud se nemění vnější půdorysné ohraničení a výškové uspořádání prostoru“. Ze všech nákrešů a plánků vyplývá, že budova gymnázia nepředstavuje uzavřený prostor a že půdorys této budovy je naopak postavený ve tvaru širokého písmena U. Touto neuzavřenou částí budova sousedí s pozemkem jiných vlastníků, na kterém se nachází dvůr sloužící nemovitostem postaveným na tomto sousedním pozemku. Nemovitostí na sousedním pozemku postavené však sousedí s budovou gymnázia bezprostředně, neboť s ní mají společnou zeď. Krajský soud z tohoto konstatování dovodil, že aplikace ustanovení § 32 odst. 2 písm. c) stavebního zákona na danou věc není možná. Je tomu tak proto, že se v tomto případě nejedná o umístění stavby v uzavřeném prostoru existující stavby, jejímž je stavebník vlastníkem. Nejde o vnitroblok tvořený stavbami, které jsou všechny ve vlastnictví stavebníka, a může být proto na ně nahlíženo jako na jedinou stavbu. Zcela nepochybně může dojít k dotčení veřejných subjektivních hmotných práv žalobce, jako majitele pozemku i stavby na něm postavené, a to zejména zastíněním, ale i možným omezením užívání dvora a nemovitostí sousedících s pozemkem, na kterém byla stavba postavena. Ostatně žalobce v žalobě i v odvolání namítal dotčení hmotných práv zastíněním, hlukem, vibracemi, porušením statiky nemovitostí v jeho vlastnictví, právě v důsledku umístění přístavby tělocvičny na pozemku v bezprostřední blízkosti hranice pozemků, bez dodržení předepsaných odstupů. Právě možnost dotčení užívání sousedících nemovitostí měla být zkoumána stavebním úřadem v územním řízení. Aplikace ustanovení § 32 odst. 2 písm. c) stavebního zákona by proto byla možná jen za podmínky, že by budova gymnázia představovala půdorysně uzavřený celek a stavba tělocvičny by byla navržena uvnitř tohoto celku, samozřejmě za další podmínky, že by stavba výškově nepřesáhla budovu gymnázia. Jedině tak by byl vyloučen zásah stavby do práv vlastníků sousedních nemovitostí. Jelikož oba správní orgány porušily ustanovení § 32 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, a toto pochybení odňalo účastníkům řízení možnost uplatňovat svá práva v územním řízení, došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mající za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c/ s. ř. s.). Krajský soud proto zrušil nejen rozhodnutí žalovaného odvolacího správního orgánu, ale i rozhodnutí prvostupňového stavebního úřadu, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný odvolací správní orgán Magistrát města Brna jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opřel o důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel především namítl, že krajský soud užil při interpretaci ustanovení § 32 odst. 2 písm. c) stavebního zákona nepřiměřeně restriktivní výklad, jdoucí až nad rámec tohoto ustanovení stavebního zákona. V tomto zákoně, ani v žádném jiném předpise není stanoveno, že by bylo možno umístit stavby v prostorech již existujících staveb pouze za předpokladu, že stavba je ve vlastnictví stavebníka. Předpokladem je pouze existence stavby, která však může být ve vlastnictví kohokoli. Základní premisou je tedy existence uzavřeného prostoru v rámci stávajících staveb. Samotná tělocvična byla povolena v současném prostoru obklopeném stavbami vnitrobloku. Stavební zákon také nikterak nespécifikuje, jakým způsobem má být uvedený prostor uzavřen a nepožaduje uzavření neprůhlednou zdí, ani absolutní nepřístupnost prostoru pro cizí osoby. Po dobu platnosti stavebního zákona byl tento procesní institut vždy vykládán tak, že za uzavřený prostor je považován vnitroblok, tj. prostor obklopený stavbami, které způsobují jeho uzavřenost. Nikdy také nebyly zkoumány vztahy vlastnické, ale bylo pouze aplikováno urbanistické hledisko, tedy zda jde o prostory uzavřené. Vnitroblok, o který se v tomto případě jedná, byl vždy považován za typický případ uzavřeného prostoru existujících staveb. Je tedy zcela zřejmé, že se přístavba tělocvičny nachází v městském vnitrobloku, v prostoru staveb již existujících a tento prostor není výškově ani půdorysně měněn. Nelze souhlasit ani se závěry krajského soudu, pokud jde o aplikaci ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Rozhodnutí správního orgánu nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Ve věci bylo vedeno řádné stavební řízení, v němž byl žalobce účastníkem se všemi

tomu odpovídajícími právy. Mohl tak uplatňovat veškeré námitky týkající se realizace přístavby tělocvičny, což také učinil. Oba správní orgány se jeho námitkami zabývaly a přezkoumatelným způsobem o nich rozhodly. Samotné stavební povolení pak nemohlo žalobci způsobit újmu na jeho právech, když tytéž námitky jako v řízení územním mohl uplatňovat v řízení stavebním. Rozhodnutím o stavbě tedy nebyl žalobce nijak zkrácen na svých právech, což je předpoklad pro projednání správní žaloby. Stěžovatel současně podal návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť stavebník Jihomoravský kraj, a uživatel stavby Gymnázium Brno užívá přístavbu tělocvičny v dobré víře. Zrušením rozhodnutí žalovaného odvolacího správního orgánu a zrušením stavebního povolení se však ztrácí právní podklad pro toto užívání, což by mohlo vést ke vzniku absurdní a neřešitelné situace. Ve věci samé pak navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu ve výroku ad. I. a II., a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce JUDr. T. F. v písemném vyjádření ke kasační stížnosti nejprve uvedl, že tento mimořádný opravný prostředek stěžovatele neobsahuje podstatné náležitosti kasační stížnosti, které jsou obsaženy v ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost postrádá jasné a správné označení těch částí výroku napadeného rozsudku, proti nimž brojí a srozumitelný procesní návrh. Kasační stížnost by proto z těchto důvodů měla být odmítnuta podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ve věci samé namítl, že pojem „uzavření“ ve smyslu ustanovení § 32 odst. 2 písm. c) stavebního zákona není nikde definován. Nicméně z dokumentace obsažené ve správním spise vyplývá, že za uzavřenou stavbu lze považovat pouze budovu gymnázia, která má tvar písmene „U“ a je situována neuzavřenou částí k jeho nemovitostem. Ustanovení § 32 odst. 2 písm. c) stavebního zákona má sice usnadnit postup stavebníka a správních orgánů, ale jen tam, kde nemůže dojít k omezování a rušení práv sousedních vlastníků. Takovou ochranu ovšem neskýtá zeď ani jiné oplocení. Krajský soud nepochybil, pokud zrušil i prvostupňové správní rozhodnutí. Stavební řízení bylo sice ve věci vedeno, ale akce byla účelově rozdělena na dvě etapy. V důsledku toho se nemohl zúčastnit řízení o vydání stavebního povolení v první etapě, kdy se jednalo o propojenou stavební akci. Ve druhé etapě pak bylo rozhodnuto o přístavbě tělocvičny. Nejprve tedy byly provedeny nezvratné stavební změny na stávající stavbě, aby se potom jevílo jako nezbytné vydat stavební povolení na druhou etapu. Kasační stížnost proto nemá opodstatnění ani po věcné stránce.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a i když sám neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu je třeba zrušit, a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud předesílá, že i v řízení o kasační stížnosti se jako kasační soud řídí přísnou dispoziční zásadou. Je provedením této dispoziční zásady, jestliže ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) toto soudní rozhodnutí napadá a považuje výroky tohoto rozhodnutí za nezákonné a že kasační soud je pak vázán rozsahem kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 s. ř. s.) a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.). Činnost kasačního soudu je ohraničena rámcem takto vymezeným (rozsah napadení soudního rozhodnutí a skutkové a právní důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí) a tento soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí hledět z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 věta za středníkem s. ř. s.). I při nejmírnějších požadavcích proto musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má kasační soud napadené soudní rozhodnutí zkoumat, přičemž kasační soud není povinen, ale ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud považuje za potřebné nejprve se vyjádřit k námitkám žalobce, který spatřuje v podané a doplněné kasační stížnosti takové nedostatky, jež by měly vést k odmítnutí tohoto mimořádného opravného prostředku.

Nejprve je třeba poukázat na zásadní nálezný Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. I. ÚS 390/05, který vyslovil právní názor, že „*Lhůta pro podání kasační stížnosti není současně lhůtou pro vymezení rozsahu, v jakém může Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu přezkoumat a v níž jedině může (s výjimkou stanovenou v § 106 odst. 3 s. ř. s.) stěžovatel kasační stížnost doplnit. Na rozdíl od řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kdy ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. výslovně uvádí, že rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby, v řízení o kasační stížnosti soudní řád správní takovou koncentrací řízení nezakotvuje. Pokud Nejvyšší správní soud vůči stěžovateli neučiní výzvu podle § 106 odst. 3, nelze stěžovatelu možnost doplnění kasační stížnosti omezit lhůtou uvedenou v druhé větě tohoto ustanovení. Tímto postupem by došlo k porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces zakotvené v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.*“

Stěžovatel byl usnesením krajského soudu ze dne 25. 3. 2009, které mu bylo doručeno dne 3. 4. 2009, vyzván k tomu, aby do jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení doplnil kasační stížnost ze dne 16. 3. 2009 o uvedení rozsahu, v jakém je rozsudek krajského soudu napadán kasační stížností. Tomuto požadavku krajského soudu stěžovatel ve stanovené lhůtě vyhověl a dne 9. 4. 2009 předal do podatelny tohoto soudu doplnění kasační stížnosti, v níž specifikoval, že kasační stížnost směřuje proti výroku č. I. rozsudku Krajského soudu v Brně, č. j. 31 Ca 194/2007 - 43, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení ze dne 20. 2. 2007, č. j. OÚSŘ U 07/00867/Kli, a proti výroku č. II. tohoto rozsudku, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno - střed, odboru výstavby a územního rozvoje ze dne 24. 1. 2007, č. j. 060103625/MYSH/STU/003. Je sice skutečností, že datum vydání rozhodnutí Magistrátu města Brna není v důsledku písařské chyby správné (má být datum 20. 8. 2007), nicméně tato písařská chyba nezakládá jakékoliv pochybnosti stran rozsahu požadovaného přezkoumání odvolacího správního rozhodnutí, které navazuje na rozhodnutí prvostupňové (to je ostatně patrné i z označení rozsudku Krajského soudu v Brně, č. j. 31 Ca 194/2007 - 43, který zrušil jak rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 20. 8. 2007, č. j. OÚSŘ U 07/17567, a rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno - střed, odboru výstavby a územního rozvoje ze dne 24. 1. 2007, č. j. 060103625/MYSH/STU/003, sp. zn. STU/010603170; výroky III. a IV. rozsudku jsou pak závislé na rozhodnutí ve věci samé). Z doplněné kasační stížnosti tedy jednoznačně vyplývá, že stěžovatel žádá o přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Brně, pokud tento soud zrušil ve svém rozhodnutí citovaná správní rozhodnutí Magistrátu města Brna a Úřadu městské části města Brna, Brno - střed. Nejvyšší správní soud proto neshledal, že by kasační stížnost obsahovala nesrozumitelné označení napadených výroků citovaného rozsudku Krajského soudu v Brně nebo nesrozumitelný procesní návrh.

Územní rozhodnutí je správním aktem, kterým se umísťují stavby, mění využití území nebo chrání důležité zájmy v území (§ 32 odst. 1 stavebního zákona). Podle toho jsou rozlišovány jednotlivé druhy územních rozhodnutí (rozhodnutí o umístění stavby, rozhodnutí o využití území, rozhodnutí o chráněném území nebo o ochranném pásmu, rozhodnutí o stavební uzávěře, rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků), u kterých jsou, vzhledem k jejich povaze, následně upraveny některé požadavky a podmínky pro jejich vydání.

Podle ustanovení § 32 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, územní rozhodnutí nevyžadují stavby umístěvané v uzavřených prostorech existujících staveb, pokud se nemění vnější půdorysné ohraničení a výškové uspořádání prostoru.

Výklad tohoto ustanovení je v předmětné věci klíčový.

V této věci stavební úřad povolil změnu stávající dokončené stavby stavební úpravou objektu gymnázia na třídě kpt. Jaroše 14, č. p. 1829, na pozemku par. č. 3751, k. ú. Černá Pole, a to přístavbou tělocvičny v prostoru stávajícího venkovního hřiště ve dvorní části. Proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím Magistrátu města Brna zamítnuto a napadené rozhodnutí stavebního úřadu potvrzeno. Krajský soud v Brně napadeným rozsudkem zrušil obě rozhodnutí správních orgánů, a věc vrátil Magistrátu města Brna k dalšímu řízení.

Krajský soud ve zrušujícím rozsudku dovedl dvě základní podmínky, které by odůvodňovaly aplikaci ustanovení § 32 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. Vyslovil, že aplikace tohoto ustanovení by byla možná pouze v případě, pokud by budova gymnázia představovala půdorysně uzavřený celek, stavba tělocvičny by byla navržena uvnitř tohoto celku a výškově by nepřesáhla budovu gymnázia, a že předpokladem užití citovaného ustanovení je umístění stavby v uzavřeném prostoru existující stavby, jejímž vlastníkem musí být stavebník a musí se jednat o uzavřený vnitroblok, který je ve vlastnictví stavebníka a pak teprve může být na ně pohlíženo jako na jednu stavbu.

Nejvyšší správní soud má za to, že tento právní názor krajského soudu není správný.

Komentář k ustanovení § 32 odst. 2 písm. c) stavebního zákona (Jiří Doležal, Jan Mareček, Oldřich Vobořil, 2003 Stavební zákon v teorii a praxi, 9. aktualizované vydání, str. 97, 98) vychází z toho, že v případech uvedených v tomto ustanovení není třeba záměry a cíle územního plánování chránit územním rozhodnutím o umístění stavby, protože se stavba má realizovat na pozemcích již určených pro určitý způsob využití, výškou nepřesáhne hladinu stávajících staveb a v celé své ploše bude uvnitř uzavřeného prostoru tvořeného existujícími stavbami. Zákon přitom nestanoví, o jaký druh stávajících staveb má jít (drobné, jednoduché či ostatní). Stejně tak zákon ani prováděcí předpisy nestanoví, co se rozumí „uzavřeným prostorem“, zejména neuvádějí, jakým způsobem má být prostor uzavřen, nepožadují uzavření neprůhlednou zdí ani absolutní nepřístupností prostoru pro cizí osoby. Ze smyslu předmětného ustanovení lze proto dovést, že se jedná o prostory urbanisticky uzavřené, v nichž existující stavby slouží určitému účelu užívání (např. areály školské, vnitrobloky v bytové zástavbě) a kde nová stavba, doplňující zpravidla tento soubor staveb, nemůže ohrozit veřejné zájmy hájené v územním řízení stavebním zákonem.

Kasační soud se ztotožňuje s právními názory vyslovenými autory uvedeného Komentáře a dodává, že smyslem ustanovení § 32 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, které je speciálním ustanovením, je zjednodušit postup podle stavebního zákona tam, kde se jedná o uzavřený prostor již existujících a povolených staveb. Existence uzavřeného prostoru v rámci těchto staveb a neměnnost tohoto prostoru výškově a půdorysně jsou pak základním předpokladem užití tohoto ustanovení stavebního zákona. Stavební zákon tedy vychází z toho, že z hlediska cílů a záměrů územního plánování není nutno takovou stavbu zvlášť posuzovat a ochrana veřejných zájmů je dostatečně zajištěna ve stavebním řízení.

V tomto případě ze spisového materiálu vyplývá, že se přístavba tělocvičny nachází v městském vnitrobloku v prostoru staveb již existujících zřejmě s různými vlastníky a tento prostor není výškově ani půdorysně měněn (stavba nepřevyšuje výškovou hladinu stávajících staveb bloku domů, ani z tohoto bloku domů nevybočuje).

Nejvyšší správní soud musí přisvědčit zásadní kasační námitce stěžovatele, že v žádném právním předpisu není nikde stanoveno, že by bylo možno bez územního rozhodnutí umístit

stavby v prostorech existujících staveb pouze za předpokladu, že stavebník je také jejich vlastníkem.

Krajským soudem dovozovaná podmínka není obsahem ustanovení § 32 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. Základní podmínkou je naopak jen existence uzavřeného prostoru v rámci stávajících staveb, a nikoliv jednotné vlastnictví existujících staveb a umístěvané stavby. Vnitroblok, o který v tomto případě jde, resp. v němž je umístěna tělocvična, není definován v právních předpisech. Z povahy věci, ale i ze snímků obsažených ve spise, je však zřejmé, že jde o prostor, který je obklopen blokem obytných a jiných domů (prostor je ohraničen všemi domy, které z tohoto prostoru vytváří vnitroblok). Nutno dodat, že stěžovatel správně poukazuje i na to, že uzavřenost vnitrobloku způsobují stavby, kterého ho obklopují a že právě vnitroblok v uvedeném smyslu byl vždy považován v praxi za typický příklad uzavřeného prostoru existujících staveb. Jelikož při vymezení znaků vnitrobloku nebyly nikdy zkoumány vztahy vlastnické, ale právě a jen prostor obklopený stavbami, které způsobovaly jeho uzavřenost (urbanistické hledisko), není možné dělit vnitroblok na více menších částí podle vlastnictví, jak to naznačuje krajský soud (aplikace ustanovení § 32 odst. 2 písm. c/ stavebního zákona by byla možná pouze v případě, pokud by budova gymnázia představovala půdorysně uzavřený celek, stavba tělocvičny by byla navržena uvnitř tohoto celku a výškově by nepřesáhla budovu gymnázia). Nejsou tedy důležité vlastnické vztahy uvnitř vnitrobloku, neboť všechny objekty, které prostor obklopují, již prošly územním posouzením. Právě z těchto důvodů stavby umístěvané v uzavřených prostorách existujících staveb (uvnitř vnitrobloku), pokud se jimi nemění vnější půdorysné ohraničení a výškové uspořádání, nevyžadují územní rozhodnutí.

Na uvedených závěrech nemění nic ani to, že krajský soud v napadeném rozsudku vyslovil závěr, že oba správní orgány porušily ustanovení § 32 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, že toto pochybení odňalo účastníkům řízení možnost uplatňovat svá práva v územním řízení, a v důsledku toho došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mající za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c/ s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud musí i v tomto směru přisvědčit stížní námitce stěžovatele, že ve věci bylo vedeno řádné stavební řízení, ve kterém byl žalobce účastníkem se všemi tomu odpovídajícími právy. Mohl tak uplatňovat veškeré námitky týkající se realizace přístavby tělocvičny, což také učinil a oba správní orgány se jeho námitkami zabývaly a přezkoumatelným způsobem o nich rozhodly. Samotné stavební povolení pak nemohlo žalobci způsobit újmu na jeho právech, když tytéž námitky jako v řízení územním mohl uplatňovat v řízení stavebním. Ochrana práv žalobce tedy byla dostatečně zajištěna ve stavebním řízení.

Nejvyšší správní soud proto zrušil napadený rozsudek krajského soudu z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V tomto řízení bude na krajském soudu, aby se opět zabýval žalobními námitkami, znovu vyložil ustanovení § 32 odst. 2 písm. c) stavebního zákona a poté vydal rozhodnutí, které bude odpovídat zákonu.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud již nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s., neboť kasační soud rozhodl o kasační stížnosti bez prodlení věcně, tedy ihned poté, co mu byla předložena, a po nezbytném poučení účastníků řízení. Za této situace proto nemohly skutečnosti tvrzené jako důvod pro přiznání odkladného

účinku ani nastat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44, který byl uveřejněn ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 173/2004).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2009

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu